

Hoe lang, Heer?

“Heb erbarmen, Heer, want ik kwijn weg.
Genees mij, Heer, ik ben doodsbang,
ik vrees voor mijn leven.
Hoe lang, Heer, moet ik nog wachten?”
- Psalm 6:3-4.

Vandaag is het vier weken geleden dat onze zoon Edward een hart-reconstructie onderging. Hij ligt nog steeds op de intensive care. Zijn genezing verloopt niet zoals we gehoopt hadden. Onze laatste crisis was vijf dagen geleden. Om 02:15uur schoot zijn hartritme naar bijna 180 slagen per minuut en bleef vervolgens de hele dag op dat niveau. Het is een uitputtingsslag. Hij blijft aan de beademingsapparatuur aangesloten en in zijn longen hoopt slijm en vocht zich op. Die dag zat ik bijna de hele dag naast hem, luisterend naar zijn luidruchtige ademhaling, zijn gehoest en het geluid van het verwijderen van vocht uit zijn longen, wat elk half uur gebeurde. Soms wilde hij dat ik zijn hand vast hield. Tegen acht uur die avond begon Edward te huilen. Ik zag de tranen die langs zijn wangen rolden. Ik kwam dichterbij en hij fluisterde: “Papa, ik kan niet meer. Ik wil dood.” Ik knuffelde hem, zo goed en zo kwaad als het ging, omdat hij in bed lag en aan allerlei pijpen en kabels vast zat. We huilden samen. Terwijl ik huilde bad ik: “Dank U Heer, dat U hier bij ons bent. Heer, U bent onze Rots en

onze kracht. We hebben U nu nodig. Heer, help Edward en geef hem kracht.” Ik moedigde Edward aan het niet op te geven. “Lieve Heer,” zei ik, “wilt U hem de kracht geven om door te gaan?” “Maar ik voel het niet!” antwoordde Edward. Daarna gaf de zuster hem morfine en nog een ander slaapmiddel. Hij sliep. Zijn luidruchtige ademhaling bleef, evenals zijn hoge hartslag. Ik verliet de kamer uitgeput. Terwijl ik terug liep naar het Ronald McDonald huis waar we logeren, bad ik telkens weer: “Hoe lang, Heer, hoe lang?”

Heb je ooit meegemaakt dat God stil bleef op een moment dat jij het heel moeilijk had? Ik kan me voorstellen dat Maria en Marta dat zo hebben ervaren toen hun broer Lazarus op sterven lag. Jezus kwam niet opdagen op het moment dat Hij het meest nodig was. “Als u hier was geweest, Heer,” zei Maria, “zou mijn broer niet gestorven zijn!” (Joh. 11:32) Waarom dat pijnlijke uitstel?

Wachten op een wonder

Na weken in een ziekenhuis te hebben doorgebracht, worden de bijbelse verhalen over wonderbaarlijke genezingen erg aantrekkelijk. We lezen dat Jezus rondtrok in heel Galilea, "Hij gaf er onderricht in de synagogen, verkondigde het goede nieuws van het koninkrijk en genas **iedere** ziekte en elke kwaal onder het volk" (Matt. 4:23). Er was geen zaak te moeilijk voor Hem. "Grote massa's mensen volgden Hem, en Hij genas hen **allen**" (Matt. 12:15). Geen enkel ziek persoon die Jezus ontmoette, keerde ziek terug naar huis. "...men bracht allen die ziek waren bij Hem. Die smeekten hem alleen maar de zoom van Zijn kled te mogen aanraken. En **iedereen** die dat deed werd genezen en was volkomen gezond" (Matt. 14:35-36). Hetzelfde gebeurde bij de apostelen (Hand. 5:15-16). Kun je je de opluchting en vreugde voorstellen van hen die genezen werden en van hun families? Het was een dubbele zegen: de genezing en de snelheid van die genezing.

Een zieke vrouw benaderde Jezus omdat ze genezen wilde worden. Ze "naderde Hem van achteren en raakte de zoom van Zijn bovenkleed aan; meteen hield de bloedvloeijing op." Ze was niet alleen genezen, ze was "meteen" genezen (Luk. 8:44,47). Wanneer je graag per direct genezen wilt worden, klinkt dit als een aantrekkelijk scenario. Maar voor je deze situatie idealiseert, is het goed om op te merken dat veel van deze wonderen voorafgegaan werden door jaren van lijden en pijn. Deze

vrouw bijvoorbeeld, leed al twaalf jaar aan bloedverlies (Luk. 8:43). Kun je je voorstellen hoe ze zich al deze jaren gevoeld moet hebben? Als het een alleenstaande vrouw was, zal het haar kansen op een huwelijk aanzienlijk hebben verkleind. Als ze getrouwd was, had het invloed op haar liefdesleven. Marcus voegt hier aan toe: "Ze had veel ellende doorgemaakt door de behandeling van allerlei artsen, aan wie ze haar hele vermogen had uitgegeven zonder dat ze ergens baat bij had gehad; integendeel, ze was alleen maar achteruitgegaan"(Marc. 5:26). Ze moet soms wanhopig zijn geweest. 'Hoe lang, Heer?' Heb je het gevoel dat jouw eenzaamheid, ziekte of crisis te lang duurt? Wordt het steeds erger?

Lijden met een reden

In de bijbel staan verschillende verhalen over blinde mensen. In sommige gevallen kunnen we hier een mogelijke reden voor ontdekken. Paulus werd door de Heer verblind, "drie dagen lang" om hem op die manier tot rust te laten komen en hem voor te bereiden op de nieuwe instructies die hij zou krijgen (Hand. 9:8-9). Elymas werd gestraft met blindheid en zou "voorlopig geen zonlicht meer zien" omdat hij de "rechte wegen van de Heer" wilde veranderen in "kronkelpaden" (Hand. 13:9-11). We weten dat sommige mensen te maken krijgen met ziekte en moeilijkheden, omdat God niet met Zich laat spotten. "Wat een mens zaait, zal hij ook oogsten" (Gal. 6:7). Anderen lijden omdat ze als christen leven (1 Pet. 4:16). Heb jij het wel eens moeilijk gehad? Er zijn veel mensen die pijn in hun leven ervaren. Soms is dit zichtbaar en leven de mensen een tijdje mee. Maar veel pijn en lijden wordt niet opgemerkt, of het wordt vergeten door anderen omdat iemand al zo lang ziek is.

Jezus ontmoette en genas een man die blind geboren was. Het moet een fantastische ervaring voor hem zijn geweest om voor het eerst iets te zien. Het moet ook een emotioneel moment zijn geweest voor zijn ouders. Gedurende de jaren dat hun zoon blind was, moeten ook zij geleden hebben. De eerste schok kwam toen ze ontdekten dat hun baby blind was. Vervolgens kwamen de moeilijkheden die gepaard gaan met het opvoeden van een kind dat blind is. Daarbij kwamen ook de zorgen over de toekomst van hun zoon.

De discipelen wilden weten wat de reden was voor deze lange lijdensweg, net zoals jij en ik dat vaak graag zouden willen weten. Zij vroegen aan Jezus: “Rabbi, hoe komt het dat hij blind was toen hij geboren werd? Heeft hij zelf gezondigd of zijn ouders?” Jezus antwoordde: “Hij niet en zijn ouders ook niet” (Joh. 9:2-3). De directe oorzaak van deze lange lijdensweg was niet de zonde, zoals dit bij Gehazi wel het geval was (2 Kon. 5:24-27). Het was ook niet het werk van satan of van demonen, zoals bij Job en bij de jongen die aan stuiptrekkingen leed het geval was (Job 2:1-7 & Marc. 9:17-27). Jezus zei: “Gods werk [letterlijk staat hier ‘werken’ – meervoud] moet door hem zichtbaar worden” (Joh. 9:1-21). Werden die “werken van God” alleen zichtbaar op de dag dat hij genezen werd? Ik ben er van overtuigd dat God elke dag van deze lange lijdensweg aan het werk was in de zielen van de blinde man, zijn familie en zijn kennissen.

Wie weeft baby's kunstig in elkaar?

Afgelopen vrijdagavond liep ik van het ziekenhuis terug naar het Ronald McDonald huis, samen met een andere ouder die daar verbleef. Hij zag er ontmoedigd uit. “Hoe was jouw dag?” vroeg ik hem. “Slecht” antwoordde hij, “we hebben het slechtst mogelijke nieuws gekregen. Vandaag hoorden we dat onze dochter van 6 maanden oud een zeldzame vorm van leukemie heeft. Ze kunnen niets voor haar doen. Komende maandag wordt ze naar het ziekenhuis in Rotterdam overgebracht waar ze een experimentele behandeling zal ondergaan.” Toen schudde hij

langzaam zijn hoofd en zei “het is niet eerlijk!” Er is een tijd om te spreken en een tijd om te luisteren. Op dit soort momenten luister je alleen maar. Je ervaart troost, wanneer je weet dat een ander een klein beetje van jouw pijn voelt en begrijpt, of dat tenminste probeert. Maar waar is onze liefhebbende Vader in dit alles?

In één van Davids liederen staat: “U was het...die mij weefde in de buik van mijn moeder” (Ps. 139:13). Weeft God alleen de gezonde kinderen? Wie maakt dan die andere kinderen?

Toen Mozes tegen de Heer zei dat hij geen goed spreker was, zei de Heer tegen hem, “Wie heeft de mens een mond gegeven? Wie maakt iemand stom of doof, ziende of blind? Wie anders dan Ik, de Heer?” (Ex. 4:11) God speelt een actieve rol. God heeft Zijn eigen redenen om mensen te maken die blind, doof of gehandicapt zijn, die leukemie hebben, een aangeboren hartafwijking, of wat dan ook.

Op het eerste gezicht lijkt het er op dat we God hiermee beschuldigen dat Hij verkeerde dingen doet. Ik begrijp heel goed dat we een goede en liefhebbende God liever alleen in verband brengen met de gezonde baby's. Maar moeten we dat wel? De bijbel doet het niet. Er zijn nog vele andere Bijbelteksten die laten zien dat onze goede en liefhebbende God soms actief ziekte, lijden en, vanuit ons perspectief gezien, rampen toelaat. Afgelopen week kreeg ik een email van vrienden uit Londen. Zij zijn de ouders van een gehandicapt kind. Zij vestigden mijn aandacht op Exodus 4:11. Ze vertelden dat deze tekst voor hen een bemoediging was toen hun kind werd geboren. Nu, meer dan 20 jaar later, is het dat nog steeds. Wat heeft in dit vers een bemoediging voor hen kunnen zijn? Het feit dat de handicap van hun kind geen ongelukkige samenloop van omstandigheden was. Ook was het niet het werk van satan. Het was eerder hun wijze en liefdevolle hemelse Vader die er voor koos dit kind op deze speciale manier in elkaar te weven. Satan gebruikt pijn en lijden om te vernietigen. Onze Liefdevolle Vader gebruikt het voor een hoger doel.

Mijn leven is een klein deel van een groter geheel

In eerste instantie werd Mozes, een goed opgeleide man, gedwongen om 40 jaar buiten de bewoonde wereld door te brengen. Deze jaren werkte hij ver onder zijn niveau en vaardigheden: hij zorgde voor anderms schapen in de woestijn. Zijn frustratie zal veel hebben geleken op die van Ingrid Betancourt, de 41-jarige presidentskandidate die ontvoerd werd op 23 februari 2002 en meer dan 6 jaar heeft doorgebracht in de jungle van Colombia, terwijl ze vastgeketend zat aan een boom. Deze lange periode van afzondering veroorzaakte bij haar frustratie, depressie en een serieuze wens om zelfmoord te plegen. Hoe wanhopig zou Mozes zijn geweest? De studie en vaardigheden die hij had opgedaan, leken verspilde moeite. Ik kan me goed voorstellen dat ook Mozes aan de Heer gevraagd heeft "Hoe lang nog, Heer?" Gaf God dan helemaal niets om het lijden of de eenzaamheid van Mozes?

Nadat Mozes 40 jaar in de woestijn gewacht had, roept God hem vanuit de brandende struik. De timing hiervan had te maken met ontwikkelingen waar Mozes geen weet van had. Mozes moest leren dat, ook al was hij in Gods ogen speciaal, hij alleen maar een klein deel van een groter geheel uitmaakte. De Heer zei, "Ik heb **gezien** hoe ellendig Mijn volk er in Egypte aan toe is, Ik heb hun jammerklachten over hun onderdrukkers **gehoord**, Ik **weet** hoe ze lijden. Daarom ben Ik afgedaald om hen uit de macht van de Egyptenaren te bevrijden" (Ex. 3:7-8). Gods goede en liefdevolle plannen voor het leven van Mozes waren verbonden met Zijn plannen voor het volk Israël. En Gods plannen voor Israël waren verbonden met de ontwikkelingen binnen andere volken (Gen. 15:16; Deut. 9:5). Wat interessant is, is dat God, jaren voor Israël naar Egypte vertrok, al met Abraham deelde dat zij "daar slaaf zullen zijn en onderdrukt zullen worden, vierhonderd jaar lang" (Gen. 15:13-14). De moeilijkheden die Mozes moest doorstaan,

pasten in een Goddelijk plan. Zijn lijden maakte deel uit van een groter geheel. Misschien is dat bij ons ook zo.

Wanneer we plotselinge pijn ervaren of een lange lijdensweg gaan, 'ziet' onze liefdevolle hemelse Vader onze pijn en moeite. Hij 'hoort' ons hart huilen. Hij 'weet' er van, voelt met ons mee en heeft begrip voor ons lijden. Deze weken hebben me opnieuw geleerd dat het pijn doet om iemand van wie je houdt te zien lijden. Wat 'voelde' God toen hij het lijden zag en de roep om hulp hoorde van mensen van wie Hij hield en die al 400 jaar onderdrukt werden? Hij voelt de pijn met ons mee.

Groeien door te vertrouwen op Gods timing

We leven nu al bijna vier weken in een Ronald McDonald huis, dicht bij het UMC ziekenhuis in Utrecht. We delen een keuken, eetkamer en woonkamer met 24 andere families. Elk van hen heeft een kind in kritieke situatie in het ziekenhuis liggen, elk van hen heeft zijn eigen pijn en elk van hen heeft zijn eigen verhaal. Sommigen van hen gaan na een paar dagen naar huis, anderen blijven hier weken, soms zelfs maanden. Wanneer blije families weer naar huis gaan, lachen we met hen mee, met enige jaloezie in ons hart. Wanneer zal het onze beurt zijn? Toen onze zoon Edward geopereerd werd, verwachtten we dat hij een week op de intensive care zou moeten blijven, gevolgd door een week of twee op de afdeling cardiologie, voor hij weer naar huis zou kunnen. Het is nu vier weken later en Edward ligt nog steeds op de intensive care. Het voelt alsof het leven stil staat. Wanneer je leeft in voortdurende onzekerheid is dat enorm vermoeiend. We doen elke dag maar zo weinig, en toch vallen we elke avond volledig uitgeput in bed. We willen allemaal naar huis en weer doorgaan met het 'gewone leven'. Hoe lang nog, Heer? Waarom laat U het zo lang duren?

Het feit dat onze hemelse Vader een plan voor de hele wereld aan het uitwerken is, betekent niet dat God niet betrokken is bij het leven van ieder mens afzonderlijk. In de bijbel staat dat

God werkt voor het welzijn van Zijn kinderen (Rom. 8:28). Tijdens de 'verspilde' jaren in de woestijn en tijdens de moeilijkheden die Mozes ervoer in het leiden van Gods volk, veranderde God Mozes langzaam van een man die dacht dat hij het zelf allemaal wel kon in een vriendelijke, zachtaardige man. De bijbel zegt over hem, "Nu was Mozes een zeer bescheiden man – niemand op de hele wereld was zo bescheiden als hij" (Num. 12:3) Op welke manier zal de complexe situatie rond het hart van Edward hem veranderen? Wacht jij tot er iets zal veranderen? Roep je ook tot God, "Hoe lang nog Heer, hoe lang?" Zou het zo kunnen zijn dat God ons aan het voorbereiden is op iets?

God heeft altijd een goede reden voor Zijn timing. Soms kunnen we er een glimp van opvangen, maar vaak blijft die verborgen. Tijdens het wachten leren we om te gaan zitten als we liever zouden lopen, te lopen wanneer we liever zouden rennen, te vertrouwen wanneer we liever zouden begrijpen.

Geroepen om 'vandaag' te leven

De Here Jezus weet dat het leven, op een manier die de goedkeuring van de Vader kan wegdragen, in een gevallen wereld erg moeilijk kan zijn. Soms kunnen de spanning, de beproevingen of de pijn ondraaglijk lijken. In de Goddelijke gebruiksaanwijzing om hiermee om te gaan, is het sleutelwoord 'vandaag'.

De zorgen van vandaag: De Here Jezus leerde Zijn discipelen hoe ze met moeilijkheden moesten omgaan: "Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf. **Elke dag** heeft genoeg aan zijn eigen last." (Matt. 6:34). Ga alleen de uitdaging aan om vandaag op een goede manier te leven. Vertrouw op de Heer voor morgen. Heb je het gevoel dat de beproeving waar je nu doorheen gaat op het punt staat je te breken of te vernietigen? Onthoud het volgende: "Genadig is de Heer, wij zijn nog in leven! Zijn ontferming kent geen grenzen. **Elke morgen** schenkt hij nieuwe weldaden. Veelvuldig blijkt Uw trouw!" (Klaagl. 3:22-23). Probeer niet het gewicht te dragen van een toekomst die onzeker is. Het maken van een zorgvuldige planning kan noodzakelijk zijn, maar kies ervoor om niet het gewicht van deze plannen te dragen. Plaats je toekomst, plannen en zorgen bewust in Zijn goede handen. "U mag uw zorgen op Hem afwentelen, want u ligt Hem na aan het hart" (1 Pet. 5:7). Dit is een uitnodiging waar we op moeten antwoorden.

De behoeften van vandaag: De Here Jezus leerde Zijn discipelen te bidden: "Geef ons **vandaag** het brood dat wij nodig hebben" (Matt. 6:11). We geven er de voorkeur aan om voldoende boodschappen in huis te hebben om ons minimaal een week in leven te houden. We houden van zekerheid. De Here God zei tegen Mozes: "Ik zal voor jullie brood uit de hemel laten regenen. De mensen moeten er dan **elke dag** op uit gaan om net zo veel te verzamelen als ze voor die dag nodig hebben. Daarmee stel Ik hen op de proef: Ik wil zien of ze zich aan Mijn voorschriften houden" (Ex. 16:4). Vraag en ontvang het voedsel en de kracht van de Heer die je vandaag nodig hebt. Maak je geen zorgen over de manier waarop God morgen voor je zal zorgen. Alleen wanneer morgen vandaag wordt, zal onze goede en trouwe Heer voorzien in de behoeften van morgen. Ja, Hij wil dat we op Hem vertrouwen.

De taken van vandaag: Wat is het geheim van het zijn van een bruikbare christen? Kies ervoor niet langer je eigen dromen, ambities en plannen na te volgen. Is dat niet wat overgave van ons leven aan Jezus inhoudt? "...en dat hij voor allen is gestorven opdat de levenden niet langer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem die voor de levenden is gestorven en is opgewekt" (2 Cor. 5:15). Alleen handen die leeg naar God opgeheven worden, kunnen van Hem ontvangen. Er is een eerste 'dood' die plaats vindt wanneer we ons bekeren. We geven alles wat we hebben aan Christus. Maar we vergeten te makkelijk van Wie ons leven eigenlijk is. Wanneer we willen dat God vandaag in ons en door ons heen werkt, moet die overgave wel vanuit ons hart komen. Onze zelfverloochening moet bevestigd worden. Jezus zei, "wie achter Mij aan wil komen, moet zichzelf verloochenen en **dagelijks** zijn kruis op zich nemen en Mij volgen" (Luk.9:23). Als we ons kruis op ons nemen, als we onszelf als dood beschouwen voor al onze zelfgemaakte dromen en doelen, veranderen onze prioriteiten. Dan worden we vrij om Hem vandaag te volgen.

Nog een korte tijd

Hoe lang, Heer? Normaal gesproken wordt ons niet verteld hoe lang. We leren dagelijks te vertrouwen. Onze liefdevolle Vader heeft ons verzekerd dat we, zo lang we op deze aarde leven, aan zowel vrolijke als pijnlijke tijden een einde komt. Ze zijn tijdelijk. Hij herinnert ons

er aan dat we van deze perioden moeten genieten of ze moeten verduren voor 'een korte tijd'. Hij heeft ons een nieuw leven gegeven vol hoop, Hij heeft ons een erfenis gegeven die nooit zal vergaan, bederven of vervagen. Maar "al moet u nu tot uw verdriet nog een korte tijd allerlei beproevingen verduren. U ziet de redding tegemoet, die aan het einde van de tijd zeker geopenbaard zal worden. Zo kan de echtheid blijken van uw geloof – zoveel kostbaarder dan vergankelijk goud, dat toch ook in het vuur wordt getoetst – en zo verwerft u lof, eer en roem wanneer Jezus Christus Zich zal openbaren" (1 Pet. 1:6-7). De 'korte tijd' kan een paar uur of een paar jaar duren (1 Pet. 5:10). De 'korte tijd' kan de rest van je leven hier op aarde inhouden (Heb. 10:37). Maar er komt een einde aan die beproeving, er komt een einde aan de 'korte tijd'. De Heer weet wanneer. Vertrouw op Hem.

Conclusie

Soms past het in de wil van de Here dat we pijn ervaren in ons leven. Soms is deze pijn plotseling en ondraaglijk, soms is deze pijn frustrerend en langdurig. Wanneer onze hemelse Vader stil is, betekent dat niet dat Hij niet betrokken is. Hij kent onze situatie, ziet onze tranen en hoort onze roep om hulp. Omdat Hij innig veel van ons houdt, heeft Hij pijn wanneer wij pijn hebben. Wanneer Hij ervoor kiest om hulp uit te stellen, is dat omdat dit de enige manier is om Zijn goede, liefdevolle en perfecte doel te bereiken. En wat moeten wij doen terwijl we wachten? "Daarom moeten allen die lijden omdat God dat wil, het goede blijven doen en hun leven toevertrouwen aan Hem op Wie wij mogen vertrouwen omdat Hij ons heeft geschapen" (1 Pet. 4:19)

Nawoord: Net als het vorige artikel, 'Diepe Wateren,' schrijf en verspreid ik deze gedachten terwijl onze zoon Edward nog steeds op de Intensive Care ligt. Ze zijn een weergave van de uitdaging waar we op dit moment voor staan om dat wat we zien, voelen, denken en geloven met elkaar in overeenstemming te brengen. Het is Gods Woord wat ons helpt bij het interpreteren van de werkelijkheid, het corrigeren van ons denken en het kalmeren van de stromen die in onze emoties woeden. Misschien vind jij in dit stuk ook een zegen of bemoediging voor jezelf.

Philip Nunn
UMC, Utrecht, NL
Mei 2010

Vertaald door: Moniek Venhuizen

Bron: www.philipnunn.com